

téneteiből. Csak a befogadó nézőpontja nem elég: olyan modellt kell érvényesíteni az irodalomtörténet-írásban, ami nemcsak e befogadás, hanem a hagyomány heterogenitásának fokozottabb mértékben való szóhoz jutását is engedélyezi.

A *magyar irodalom története* azonban nem Babits munkájával vagy a nemzeti irodalomtörténet-írással vagy *A magyar irodalom történetével* szemben jött létre, amelyek amúgy is elég nehezen illeszthetők be egy „fejlődési” sémába, hanem egy olyan irodalomtörténet ellendiskurzusa, amely valamilyen szinten mindhármát egyesíti. Ennek megfelelően először létre kellett hoznia nem csupán egy homogén hagyományt, hanem homogenizálnia kellett a hazai irodalomtörténet-írás folyamatát is (többek között szinte egyenlőségjelet téve a nemzeti és a marxista irodalomtörténet közé). Létre kellett hoznia egy olyan fikatív nem nemzeti, nem marxista és nem az európai irodalom történetét megírní akaró teleologikus irodalomtörténetet, amelyet végül *A magyar irodalom története* felszámolhat. Ennek fényében e három kötet érdemben sem a „hogyan”, sem pedig a „mit” kérdésére nem tudott felelni, miközben látszólag mindkettőnek teret adott. Ha lehet hinni annak a folyamatnak, ami jelenleg a szemünk elé tárul (hiszen most az látjuk, hogy egy könyv megjelenése megelőzte a tulajdon megírhatóságáról szóló tanácskozást), akkor annak a szövegnek, amit *A magyar irodalom története* felszámolt, nemsokára meg kell jelennie.

Payer Imre

## Pattanni, hullni

Valami lábteniszben rúgva  
Erre és arra, labdaként,

Vártam, mi lesz, lesz-e lesz s múlva.  
Előre-vissza. A már, a még.  
Mit ad adódó helyzet épp:  
Pattanni bentre, hullni túlra.

Partvonal ingó egyensúlya.  
Mint celluloidon a kép.  
Mi is lenne, ha rád borulna  
Már visszacsévélve az ég?  
Ha ismétlődően kitágulna  
A már sorvadó messzeség:  
Pattanni bentre, hullni túlra.

Egymást közt vagyunk – elég  
Ennyi. Megtelt a pálya full-ra.  
Isten véletlen passzaként:  
Pattanni bentre, hullni túlra.